

LETZEBURGER ALLERLË

No. 84

De' e'scht Konn

Kome'de'stëck an 2 Akten

vum

Alice GESCHWIND

Letzeburg — Drock a Verlag Linden & Hansen

LETZEBURGER ALLERLÈ No. 84

De' e'scht Konn

Kome'de'stëck an 2 Akten

vum

Alice GESCHWIND

LETZEBURG

Drock a Verlag Linden & Hansen

1933

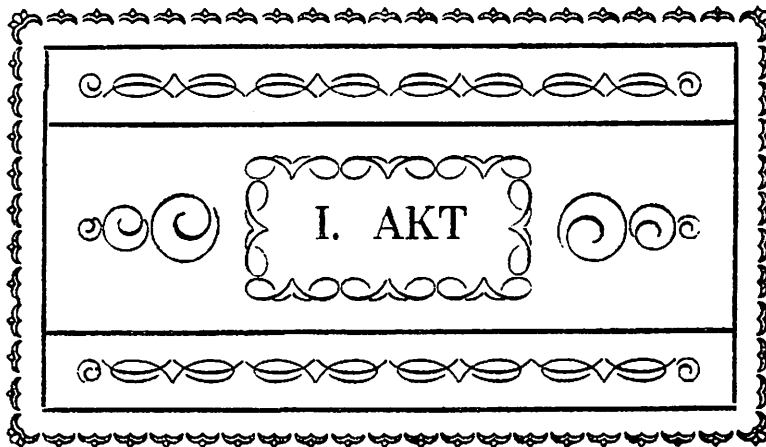
PERSO'NEN:

1. Dokter Fanny Klên.
2. D'Elly, seng Schwester.
3. D'Madam Meyer, hir Mattant.
4. D'Suzanne, hir Mod.
5. Dokter Germaine Ney, eng Fröndin vum Fanny.
6. D'Bäbbchen, e Médche vum Land.
7. Eng Hause'eresch.
8. Eng Joffer.

ALL RECHTER VIRBEHALEN.

Eng Opfe'hrong o'hni Erlábnes vum Verlag
fällt önnner d'gesetzlech Strofen.

Eng gemütlech Stiffchen bei besser Leit.
Dösch, Kanapê, Fotell, Kamo'd an s. w.

1. Zên.

D'Suzanne.

Suzanne (könnt ganz iergerlech erân). Ewell wär et mer dërs ower bäl genug! Mengen d'Leit da wierklech, ech hätt neischt âneschtes hei ze dun, we' Portier ze spillen! ('T fänkt un ze stöpsen.) All Ablëck hänt en âner un der Schell. Bäl aß et eng âl Hêschefra, bäl e Mann, dê Schongschne'er fêl huet; da könnt erôm eng Joffer de Beitrag ophiewen vum Frauenbund, vum Kinderhort a we' de' Vereiner all hêschen. 'T aß fir aus der Haut ze fuehren. Wann ên honnertmol am Dâg fir neischt a widder neischt geste'ert gött, da mag der Jomer mat senger Arbecht virukommen! An ech hun ower gier, daß alles pickfein an der Reih aß, wann d'Joffer Fanny könnt. ('T hält e we'neg op mat Stöpsen.) We' oft werd sie an dêr gro'ßer Städt, önnner all dëne frieme Leit, no hêm verlängert, we'

oft mat schwe'rem Hierz un hir le'f gemütlich
Stiffchen hei geduecht hun! Jo, wann se mir
nogelauschtert hätt, wär se schon d'lescht Johr
nöt me'h hannescht no Pareis gäng. Mä natir-
lich, den Här Chef hätt seng dichtetg Höllef
nöt gier verluer, ewell so' eng gescheit Joffer
we' onst Fanny geht hie weit a brët nöt me'b
sichen. (D'Auer schle't.) Oh du le'wecher Him-
mel, schon halwer drei, an d'Joffer Elly soll
op der Gâr sin, wann de Pareißer Zug ukönnt!
(T rífft.) Joffer Elly! Joffer Elly!
'T re'hert sech nach neischt. Ech wetten, sie
steht nês an hirer Kummer ze jengen. Eso'bâl
we' sie d'Gei an der Hand huet, geseit an
he'ert se neischt me'h rondröm sech. Nun, da
muß ech s'alt e we'neg me'h hårt op des
Welt zrëckruffen an se drun erönnenen, daß
nach eppes âneschtes niewent hirem Spill exi-
ste'ert. ('T jeizt.) Joffer Elly! Joffer Elly!
— Wann se dât do nöt gehe'ert huet, da muß
s'ower sicher an den allerieweschte Wolleke
schwiewen.

2. Zên.

D'Suzanne, d'Elly.

Elly (könnt erâgelâf). A wât aß da geschitt, Su-
zanne? Brennt et enzwo'sch oder meng der,
ech wär iwer Nuecht dâf gin?

Suzanne. Neischt fir ongutt, Joffer Elly, wann
ech iech e we'neg hårt aus dem siwenten Him-
mel geraß hun. Mä ech wollt iech blo'ß son,
daß der Joffer Fanny hiren Zug an enger
Ve'erelestonn ukönnt.

Elly (kuckt ganz erschreckt op d'Auer). Mengerwärech, scho fönnef op halwer drei! An ech hun an enger Gemütsro'h gespillt, we' wann ech nach Zeit ze verschenken hätt. Dann hêscht et elo nôt lãng trentelen. Zwo' Minutten fir meng Gei ânzepãken, eng Minutt fir den Hutt opzesetzen, 't kann nach grad eso' duergohn!

Suzanne. Lofst êr Gei nômme sin, Joffer Elly, de' kann ech och schon an d'Köschtlêen.

Elly. Nê merci, ech besuergen dât le'wer selwer.
(Of.)

3. Zên.

D'Suzanne eleng.

Suzanne. Jo, jo, d'Leit hu recht, wann se behãpten, d'Artisten hãtten all e Riedchen zevill. Wãt e Gedêßems an e Gedêngs fir eso' eng êfãlleg Gei! 'T aß nômme se'her gutt, dãß ech keng neidesch Oder u mer hun, soß mißt ech jo bãl jalo's gin iwer dât dommt Instrument do. Wo' kann e verstãnneg Mõsch sech bei dêm sche'ne Wieder âspêren, an eng geschloe Stonn sech den Arem verrenken! Aß dât nun eng Plese'er, drop laß ze jêngen, we' wann ên derfir bezuehlt wãr?! (Sie mecht d'Bewegong vum Spillen mat der Handbiescht a sêngt:) « Du, du liegst mir im Herzen, du, du liegst mir im Sinn; du, du machst mir viel Schmerzen, weißt nicht, wie gut ich dir bin! » — Oh Mammele' Kanner, mein Arem! Da spe'nen ech ower nach le'wer e ganze Parquet, we' nômmen eng Ve'erelestonn eso' Gymnastik ze mân. Nuje, den Herrgott huet allerlê Kascht-

gänger op der Welt, mä keng, de' neischt
ießen. (D'Elly könnt fierdeg ugedon erân.) Sidd
der scho fierdeg, Joffer Elly? Dât aß ower
schötzeg gâng!

4. Zën.

D'Suzanne, d'Elly.

Elly. Gelt emol, Suzanne, ech ka mech och tom-
melen, wann et gölt? 'T aß egal, ech sin ower
fro'h, daß der mech geruff hät. Wann ech ze
spe't op d'Gâr komm wär, hätt ech d'Levitten
geließ kritt, an dât no der Herrlechkêt! —
Awuer, Suzanne, bis derno!

Suzanne. Avoir, Joffer Elly; läft nömnen huerteg,
well ech he'ren den Tram scho kommen.
(D'Elly of.) Hoffentlech hält en um Eck, soß
könnst d'Elly trotz sengem Getommels dach
nöt me'h zur Zeit. An da steht de' ärem Joffer
Fanny eleng mat hire Valissen um Perron a
mengt, mir hätten s'all hei vergieß. Jo, wann
ech hätt können op d'Gâr gohn, ech wär sicher
schon eng hallef Stonn vrum Zug dogewiescht.
Mä de' jong Kanner hun ömmer Zeit genug. —
Do, elo wär ech endlech fierdeg! Hun ech och
neischt vergieß? ('T kuckt dorömmen.) Frösch
Blumen an de Vasen, de' neist Zeidong um
Dösch, d'Kössen vum Kanapé gutt opgeröselte.
Jo, ech mengen, eso' könnt d'Joffer Fanny sech
eröm an onser Stiffchen dohëmfannen. (Et
schellt.) Alt nês eng Ke'er! Ech wöllt, d'Schel-
len wären all, wo' de Peffer wißt; 't gött ê jo
nach ganz verréckt mat dem e'wege Geklän-
gels! Loß ech ower alles mat eweg huelen.
Vielleicht aß et e Besuch, den ech hei eräfe'hre

muß. ('T schellt nach eng Ke'her.) Alt e we'neg gemütlech, ech kann dach nôt hexen! Dên dobaußen stong och nach nôt an der e'schter Reih, we' d'Gedold ausgedêlt aß gin. (Of.)

5. Zên.

D'Madam Meyer.

Madam Meyer. Suzanne, hutt der nôt vergieß?
. . . Ah, d'Suzanne aß nôt hei. Richtig, 't werd kucke sin, wie geschellt huet. Da wöll ech mech nach huerteg iwerzêge gohn, ob dem Fanny seng Kummer an der Reih aß. (Of.)

6. Zên.

D'Germaine, d'Suzanne.

Germaine (gött vum Suzanne erâgefo'hert). Sidd der dann elo zefridden, Suzanne, daß êr Joffer sech endlech decide'ert huet, fir heihêm ze bleiwen?

Suzanne. Majômmejo, dât wölle mer glêwen! 'T wor scho lâng mei gre'ste Wonsch. Dir könnt iech nôt virstellen, we' dê Gedanken, onst Fanny an der Friemd ze wössen, mer d'Hierz oft schwe'er gemacht huet. Kuckt, Joffer Germaine, an dêne lânge Johren, de' ech an desem Haus verbruecht hun, sin dem Här seng Kanner mer eso' un d'Hierz gewueß, daß ech o'hni sie nôt me'h lieve könnt. Hirt Glêck aß mei Glêck an hirt Léd aß mei Léd gin.

Germaine. Dât aß sche' vun iech, Suzanne, daß der eso' un êre Jofferen hânt. Mâ ech kann iech versichern, sie hâlen ower och gro'ß

Stäcker op iech. Onst Suzanne hei an onst Suzanne do. Dât aß hirt e'scht an hirt lescht Wuert. Kên aß eso' trei, kê mecht seng Arbecht eso' gewössenhaft we' d'Suzanne.

Suzanne (gere'hert). Aß et wo'her, hun sie dât wierklech gesot? Jo, jo, 't woren allzeit le'f, gutt Kanner. An ömmer fröndlech a gefälleg ge'nt mech; nôt de' Bo'hn âgebild op hire Reichtom an hir Gesceithêt. Wann ech derge'nt bedenken, wât e schwe're Standponkt d'Mod a muncher Haus huet, eso' bâl we' d'Jofferen eropwueßen an ufänken, sech öm de Stot ze bekömmere. Hätten se we'negstens nach eng Ahnong vun dêr viller Arbecht, de' mir âner ze lêschten hun. Ower nên! Sie kennen vun Tuten a Blosen neischt a wære gier Chef d'Orchester. Eso' kommande'ren se bâl hei, kritize're bâl do a ke're schle'ßlech d'ganzt Haus op d'Kopp.

Germaine. Dir hutt Recht, Suzanne, all Arbecht muß gele'ert gin. 'T aß nach kê Mêschter vum Himmel gefall.

Suzanne. Do aß d'Joffer Elly dach me'h verstänneg. Wann sie mer emol am Haus hellefe soll, a sie könnt nôt recht zuwê, gesteht se ganz einfach ân: Suzanne, ech wêß meng Hänn nôt unzelêen; kuckt, dir könnt dât jo vill, vill besser we' ech. Ech ge'f iech dach nômmen alles zumonwê mân, an dann hätt dir derno duebel Arbecht.

Germaine (fir sech). Dê klengen Neischnotz!

Suzanne. Du mei Gott, ech ka jo gutt verstohn, daß d'Kand le'wer Gei spillt oder op d'Tennisplätz geht, we' d'Miwelen hei ze stöpsen a bei

der Kachmaschin ze schwêßen. Duefir son ech och mészendêls: « Je, je, Joffer Elly, loßt nômnen alles sin a mâcht êr Fangeren nôt schmotzeg. Ech gi schon eleng fierdeg. » Mâ dir denkt sicher, d'Suzanne wâr eng âl Maulsch, de' hir beschten Zeit verklatsche ge'f. Ower, glêft mer es, Joffer Germaine, 't aß soß meng Mane'er nôt, fir eso'vill ze schwätzen. Nômnen, wann d'Ried op ons Joffere könnt, da geht d'Hierz mer op. (Of.)

7. Zên.

D'Germaine eleng.

Germaine. Jo, wo'vun d'Hierz voll aß, lêft de Mont iwer. Seng Jofferen fir unzufânken, an seng Jofferen fir opzehâlen! Weider kennt d'Suzanne neischt. Eso' eng gutt, trei Se'l verdängt wierklech an E'hre gehâlen ze gin. Könnten ons modern Mêd, de' nur un den Ho'fert an den Amusement denken, nômnen all bei d'Suzanne an d'Scho'l gohn! Sie ge'we sicher neischt derbei verle'ren, hir Herrschaften ower vill derdurch gewannen.

8. Zên.

D'Germaine, d'Madam Meyer.

Madam Meyer. Bonjour, Germaine! Dât aß le'f, daß de ons nach nôt vergieß hues.

Germaine. Oh, Madam Meyer, we' könnt ech je meng zwêt Hêmecht vergießen!

Madam Meyer. Madam Meyer! Fir wât eso' zere-
moniell? Sin ech dann d'Tata Marguerite nôt
me'h we' soß?

Germaine. Oh dach, de' bleift der ömmer fir mech. Mä ech wor nôt recht eso' këng, de' le'f, al Gewunnegt aus menge Kannerjohren beizebehälen.

Madam Meyer. Ech froe mech wo'fir? Mengs de vielleicht, d'Joffer Dokter wär mengem Hierz we'neger le'f we' dat klengt Germaine vu fre'her, dat eso' oft mam Fanny hei gespillt huet?

Germaine. Jo, Tata Marguerite, ech ge'f iech batter Onrecht dun, wöllt ech zweiwelen un érer Le'ft, de' der mer eso' oft bewiesen hutt an der trauereger Zeit, wo' meng ârem Mama bâl ömmer un hir Chaise longue gebonne wor. Fir all de' sche' Stonnen, de' ech a mengem zwêten Hêm verbruecht hun, kann ech iech jo nie genug danken.

Madam Meyer. Wölls de wuehl ro'heg sin, Germaine, an daß ech neischt me'h dovun he'ren! Wann ech et wierklech errêcht hun, e we'neg Sonn an dei jongt Liewen ze brëngen, da wor dat fir mech selwer eso' e gro'st Glëck, daß den Dank ganz op menger Seit aß. Mä lê dech dach of, mei le'ft Kand; du hues sicher eso'vill Zeit, fir enger âler Fra eng Weilchen Gesellschaft ze hälen. (Sie schellt a gött dem Suzanne, dat eräkönnt, dem Germaine seng Sâchen.)

Germaine. Oh, fir d'Tata Marguerite hun ech ömmer Zeit; sie hât der eso' oft fir mech. We' fro'h wor ech als Kand, wann et gehêcht huet, ech könnt no der Scho'l mam Fanny bei iech kommen! Fir d'e'scht aß d'Aufgab gemacht gin, sin d'Lektio'ne gele'ert gin,

an da gong et un d'Erziehlen. Eso' sche' Geschichten we' d'Tata Marguerite wo'ßt d'Mère St.-François emol nôt.

Madam Meyer. An haut huet d'Blât sech gedre'ht. Haut aß et d'Germaine, dat erzieht, an de' al Mattant, de' nolauschtert. Da komm, Kand, setz dech niewent mech a mâch der et kamo'd. We' geht et dann mat denger Mama?

Germaine. Oh, ech danken, Tata Marguerite; sie fillt sech momentan eso' gutt we' scho läng nôt me'h. An der leschter Zeit huet hire Kappwe'h eppes nogeloß, an zönterhir aß an hirem Zo'stand eng bedeitend Besserong âgetratt.

Madam Meyer. 'T frêt mech, dat ze he'ren. Deng ârem Mama huet och läng genug eng hêmlech Märter ausgestahn. A mat wât fir enger Engelsgedold sie hirt Léd erdron huet, wêß jo kê besser we's du.

Germaine. Jo, ech ka mech wierklech nôt eröneren, daß d'Mama an dène länge Johren sech je eng Ke'her beklot hätt. Am Ge'gendél wor et sie nach ömmer, de' ons opericht a getre'scht huet. Kuckt, Tata Marguerite, an dem e'wegen Op an Of vun Angscht fir hirt Liewen, vu Fréd, wann se sech êmol besser gespirt huet, aß lues a lues mei Beruff erwächt. An dem Alter, wo' de' âner Médercher nach mat der Popp spillen, hun ech nömnen dervu gedrêmt, we' sche'n et wâr, wann ech spe'der als Dokter menger Mama an alle kranke Leit hellefe könn.

Madam Meyer. Dann hätt dein Drâm sech elo endlech erfüllt. An du kanns secher sin, daß

d'Glück, dech fir ömmer bei sech ze hun, nach Wonner un denger Mama wierkt. Sie huet dech eso' läng missen entbihren.

Germaine. Jo, 't wor och hårt genug fir mech, sie all de' Johren eleng ze loßen. Mä d'akademesch Studium dreift nun emol d'jongt Mëdchen aus dem Haus. Bäl an deser Städt, bäl an dër do, dat aß d'Lo's vun enger Studentin.

Madam Meyer. Dir glëcklech Kanner, dënen eso' e sche'nt Lo's zo'gefall aß; we' sidd der ze beneiden! Haut, wo' d'Fra dem Mann och op intellektuellem Gebitt gleichgestallt aß, gött et jo kaum e Beruff me'h, vun dëm en intelligent jongt Mëdchen ausgeschloß wär. Jus, Medzin, Professorat, Architektur, eso'guer Politik, jidwer Carrière steht iech op. A fre'er? Du le'wer Himmel, wann ech drun denken, wät ons gebuede wor!

Germaine. Jo, Tata Marguerite, äner Zeiten, äner Sitten. Fre'her huet et gehësch, d'Fra gehe'ert nôt an d'Öffentlechkët, d'Haus aß hirt Reich an d'Familgen hir Welt.

Madam Meyer. An domat woren hirer intellektueller Bildung vu virof enk Grenze gezun. Zu 16, 17 Jahr aß d'jongt Mëdchen gewehnelech aus der Pensio'n komm, 't konnt deitsch a franse'sch schwätzen, e we'neg Piano spielen, fein Handarbechte mân, am he'chste Fall och nach molen. Dat wor alles. Me'h aß nôt vun him verlängt gin, me'h konnt et och nôt lëschten. Eso' weit an onbegrenzt èren Horizont aß, eso' enk wor demols de Wierkongs-Äbkrës, dën d'Traditio'nen vu Jahrhonnerten en-

gem bessere jonge Médchen zo'gestahnen hun. Vun all dènen Existenzme'glechkèten, de' sech haut vrun iech opdonken, an èrem Liewen Zweck an Inhalt gin, wor iwerhâpt keng Ried.

Germaine. Gewöß, Tata Marguerite, ech gi gier zo', daß de' gutt àl Zeit mat hire Prejügèen enger Joffer et onme'glech gemacht huet, no hirem Goût an hire Fähegkèten e Beruff ze wihlen. Duefir wor sie ower nach lãng nôt gezwongen, e me'ßegt, onnôtzt Liewen ze fe'hren. Am Ge'gendël, iwer d'Grenzen vun hirém klengen, alde'gleche Flichtekrês eraus könnt sie iwerall an de Vereiner e sche'nt Arbechtsfeld fannen, an eso' dach schle'ßlech hir jong Krãft an hir frei Zeit an den Dëngscht vun der Mönshhêt stellen.

Madam Meyer. Oh, u guddem Wöll hätt et dène mëschten nôt gefehlt. Mä d'Gelèenhêt wor der Fra dëmols nôt gebueden we' haut, sech sozial ze betätegen. A menger Jugendzeit, d. h. vrun 35, 40 Jahr, hu mer nach neischt gewößt vun enger katho'lescher Aktio'n, de' alle Laien, de Fraen eso' gutt we' de Männer, d'Apostolat an de Vereiner zur helleger Flicht mecht. Vill vun dènen Œuvren, de' haut eso' sche'n an der Ble' stin, hun dëmols iwerhâpt nôt bestahn.

Germaine. An de Frauenbund dann?

Madam Meyer. Dën ebenfalls nôt. Ere'scht spe'der, we' d'Iwerzëgong sech och zu Letzeburg durchesât, daß d'Fra an der Zukunft eng Roll an der Gesellschaft an am Staat spille ge'f, aß de Grondstèn zu der großer Organisatio'n geluegt gin, de' sech no an no iwer d'ganzt Land verbrët huet. Ech stong un der

We' vun dêm jonge Verein, ech hun him gehollef, sein e'schte Schrött an d'Öffentlechkêt mân, hu fir hie gelieft a gudden an a schwe're Stonnen bis op dên heitegen Dâg, an ech muß son, daß op sozialem Gebitt Gro'sses gelêscht aß gin.

Germaine. Mä, Tata Marguerite, eso' eng Ausdauer an der Vereinstätegkêt, de' vill gudde Wöll an Dévouement erfuerdert huet, verdêngt wierklech unerkannt ze gin.

Madam Meyer. Oh, op d'Unerkennong verzicht ê gier. Ech hun nie fir Luef oder Dank geschafft. D'Arbecht, de' ech am Frauenbund lêschte konnt, huet hire sche'nste Lo'hn a sech selwer gedron: Sie huet mengem Liewen en Inhalt gin, huet mech reich a fro'h gemacht. D'Vereinstätegkêt wor et jo, de' mer iwer de' schwe'er Zeit no mengem Mann sengem Do'd eweggeholf. Sie huet mech gele'ert, de' Le'ft, de' ech him geschenkt, we' en hellegen Ierfdêl op all ârem an onglêcklech Leit iwerzedron. An och nach spe'der, we' de' schwe'er Aufgab mer zo'gefall aß, mengem Brudder senge Kanner d'Mamm z'ersetzen, de' en Onglücksfall aus hirer Môtte geraß, hun ech all meng frei Stonnen gier fir d'gutt Sâch geaffert. Mä fir op iech an êr Carrière zrêckzekommen, wêß d'iwerhâpt schon, daß mer d'Fanny de Môtteg erwârden?

Germaine. Jo, d'Suzanne huet mer d'Nuwell gleich an der Dir matgedêlt; 't wo'ßt sech vu Frêd nôt me'h ze hellefen.

Madam Meyer. Ech wâr dem Fanny eso' gier entge'nt gâng. Mä an der leschter Zeit sin ech erôm zimlech schlecht zu Fo'ß.

Germaine. Sicher nés en Ufall vu Rematisssem.
Arem Tata Marguerite!

Madam Meyer. Wât wölls de hun? Ech fänken
eben un, d'Gebrieche vum Alter ze spieren. Jo,
kuck nôt eso' verwonnert drân, Germaine, ech
sin op êmol eng âl Fra gin.

Germaine. Dir an âl, Tata Marguerite! Do stellt
der iech ower eppes vir, wât nôt aß.

Madam Meyer. Dach, dach, dêne frieme Leit
aß et och schon opgefall. Denk der emol un,
de' leschte Ke'her, we' ech am Tram gefuehr
sin, huet e jonge Mönsh mer eso'guer seng
Plätz offere'ert. ('T he'ert ê schwätzen.) Mâ
lauschter, Germaine, wor dât do nôt dem Fanny
seng 'Stömm?

9. Zên.

De' Vireg, d'Elly an d'Fanny.

Fanny (könnt erâgelâf a fällt der Madam Meyer
ôm den Hals; hanner him könnt d'Elly). Bon-
jour, Tata Marguerite!

Madam Meyer. Bonjour, mei le'ft Kand, wöll-
komm an der Hêmecht!

Fanny. Du hues Besuch, we' ech gesin. Ah, du
baß et, Germaine! Salut, âle Komerod! Dât
aß sche'n, daß du dech och âfondt hues, fir
mech wöllkomm ze hêschen!

Elly. Bill der nômnen neischt ân, mei Bescht!
D'Germaine wo'ßt emol nôt, daß du haut
uke'ms. (Setzt sech bei d'Germaine.) A we'
geht et dann der Joffer Dokter?

Germaine. Oh ech danken, eso' zimlech. An dech brauch ech nôt ze fron; du geseis jô aus we' d'ble'hend Liewen!

Elly. Merci, eso' e Kompliment he'ert ên nach gier.

Madam Meyer. Baß de nôt zevill midd vun denger Rês, Fanny? Hâs de we'negstens eng ordentlich Plätz am Zug? Mä we' kucks de drân, Kand! Baß de krank oder fehlt der soß eppes?

Fanny. Dât si vill Froen op êmol. Mä se' außer Suerg, Tatachen, 't fehlt mer absolut neischt. Ech hun nômmen e we'neg Kappwe'h. Du wêß, ech konnt d'Rêsen nach nie gutt verdrôn. An hallef erdischtert sin ech och.

Elly. Jo, onst Fanny hât nach ömmer eng dreche Liewer.

Madam Meyer. Du âremt Kand! Da gin ech gleich eng Fläsch Wei sichen, de' bescht, de' mer am Keller hun. Mir müssen desen Dâg dach zesumme feiern.

Fanny. Ech ge'f ower gier fir d'e'scht e we'neg Toilett mân.

Madam Meyer. We's de wölls, mei Kand.

Elly. 'T wâr och nôt vu Muttwöll. Du muß dech jo selwer fierchten, wanns de dech an de Spigel kucks. E Gesicht hues de we' e Kuehle-brenner an e Kapp we' e Buschtebônner.

Fanny. Kê Wonner, wann ên zwo' Stonn am Couloir bei der offener Fönster steht. Entschöllegt mech, lâng werd ech nôt op mech wârde loßen. (Of mat der Madam Meyer.)

10. Zên.

D'Elly, d'Germaine.

Elly. Hues de da schon mat denger Installatio'n ugefång, Germaine?

Germaine. Oh nèn, dorun denken ech einstweilen nach nôt. Fir d'allere'scht gött sech emol gutt ausgerascht, an dann hèscht et, e passende Quartier am Zenter vun der Städt ze fannen.

Elly. Etable'ers de dech dann nôt dohèm? Ert Haus wär dach groß genug.

Germaine. Dât schon, mä ech wöll der Mama de' Opro'h erspueren, de' grad meng Praxis als Kannerdokter mat sech brängt. Wann hir Migrän och nôt me'h eso' uerg aß we' fre'her, kann sie ower nach kên Tapásch verdron, o'hni daß alles am Kapp hir we'h dêt. Schon als klenzt Kand sin ech gele'ert gin, op den Ze'wen durch d'Kummere gohn, d'Diren lues op an zo' ze mân, nôt hârt ze schwätzen, eso'bâl sie iwer Kappwe'h geklöt huet.

Elly. Dann allerdéngs hues de besser, dech öm en âneren Appartement z'ömsin. Kannergejeiz aß kê sche'ne Concert fir sensibel O'hren a keng gutt Medezin fir krank Nerven.

11. Zên.

De' Vireg, d'Fanny.

Fanny. Do, elo wär et mer fir en dëcke Su besser, daß ech eröm engem ordentleche Mönsh gleichen. (Setzt sech niewent d'Germaine.) A we' geht et da soß, Germaine? Hues de d'Jeanne nach nôt gesin?

Germaine. Weiß de dann nôt, daß d'Jeanne nach zu Stroßburg aß?

Fanny. Richtig! 'T hât mer iwregens selwer geschriwen, daß seng Dëngschtzeit an der Klinik ere'scht den 1. Juli ofgelâf aß.

Germaine. Huet et dech dann och un onse Kontrakt erönnert?

Elly. We' . . . wât? . . . E Kontrakt!? . . . A wât soll dat hêschen? . . . Daje, eraus mat der Fârf! . . . 'T werd mer eng sche'n Dommhêt sin, daß der iech eso' lât fle'we loßt.

Germaine. Soll ech et son, Fanny?

Fanny. Mengetwe'gen! 'T aß jo dach nôt geroden, wann d'Knetzel seng Nues nôt an ons Privatsâchen ze strecke kritt.

Germaine. Nun, da spôtz deng O'hren, klenge Virwôtz! We' d'Fanny, d'Jeanne a meng We'negkêt am leschten Semester zu Pareis stode'ert hun, so'tze mer ên Owend zesummen op menger Bud, Zukunftsplangen ze mân. . . .

Elly. De' Geschicht fânt wierklech rührend un. Ech stelle mer dat sche'nt Bild ganz lebhaft vir, de' rengsten Studentenidyll. Mâ zur Sâch. . . . Wo' ware mer stoh bliwen? . . . Ah ja, du hutt der Zukunftsplange gemâcht, de' no an no all an d'Wâßer gefall sin. Oh, pardon, ech mengen, eso' weit wars de nach nôt mam Erziehlen.

Germaine. Du âle Spottvull do, du brêngs ê jo ganz aus dem Konzept. . . . Also' . . . du hu mer feierlech dat hei beschloß: Mir fânken allen drei mat dêmselwegten Dâg ons Praxis un. An datje'negt vun ons, dat d'Glêck huet, de'

e'scht Konsultatio'n ze gin, muß dénen âneren e Souper spende'ren.

Elly. A la bonne heure! Dât do aß eng ganz famo's Idê. De' hätt ech iech wierklech nôt zo'-getraut. Vive d'e'scht Konn! E flotten Diner mat Champagner, dât le'ßt ên sech nach gier gefâlen.

Germaine. Oh, de Champes muß nôt grad derbei sin.

Fanny. Nên, dé versuerge mer le'wer fir deng Fiançailles.

Elly. Wann dir op de' Gelêenhêt wârt, da kritt der nach eso'bâl kê Champes ze drênken. — « D'Freien aß neischt, » huet d'Mêdche gesot. « ower d'Kreien. »

Fanny. Du muß wössen, Germaine, daß bis heihin nach kê jonge Mönch d'E'her hât, onsem Elly ze gefâlen.

Germaine. Baß du dann eso' kriddeleg? A we' mißt de Prince charmant dann ausgesin, dé Gnod an dengen An fôndt?

Elly. E rassescht Gesicht, eng sche' flott Gestalt, de' gutt bei mech paßt. Nôt eso' kleng, daß hien niewent mer verschwôndt, an nôt eso' groß, daß ech op d'Lêder klamme muß, fir em eng Bês ze gin. An engem Wuert gesot: en Typ, dên eppes duerstellt a mat dêm ech mech iwerall weise kann.

Fanny. Du kriß extra ên zu No'spelt gebâk.

Germaine. Nôt iwel deng Konditio'nen. Nuje, zu 19 Jahr denken d'jong Mêdercher all eso'. Wann da vun engem Här d'Ried geht, fron se nômmen: We' aß en?

Elly. Mä dät werd dach hoffentlech ons gutt
Recht sin?

Germaine. Gewöß, gewöß, 't streidt och kên iech
et of. Eng hallel Dose Johr me' spe't leit de
Fall ewell ânescht. Dann hêscht et schon:
Wo' aß en? An eso'bâl we' se de' 30 emol
hanner sech hun, aß hir ênzeg Fro nach:
Wo' aß en?

Fanny. De' do könnt nôt vun dir; de' aß sicher
an dengem Mononk Georges sengem Gârt ge-
wueß.

Germaine. Nach ewell grad, du hues den Nol
op de Kapp getraff.

Elly. Das läßt tief blicken! A wo' der Jomer
huet hien de' psychologesch Studien do ge-
mâcht?

12. Zên.

De' Vireg, d'Madam Meyer, spe'der d'Suzanne.

Madam Meyer (könnt mat enger Fläsch Wein
erân). Germaine, du drênks dach sicher derno
eng Tâß Kaffi mat?

Germaine. Mat der gre'ßter Plese'er, wann ech
net ste'ren.

Elly. Du a ste'ren! Wo' kanns d'eso' eppes son?
Du gehe'ers dach zum Haus.

Madam Meyer (zum Suzanne, dât de Plateau mat
Gliesser erâbrêngt). Suzanne, dir könnt den
Dösch fir 4 Perso'nen decken, d'Joffer Ger-
maine bleibt hei fir de Kaffi.

Suzanne. Soll ech vielleicht am Gârt serve'ren,
Madam?

Madam Meyer. Jo, Suzanne, dât aß eng dIê. Mir musse vum gudde Wieder profite'ren eso' lãng et nach dauert.

Elly (zur Madam Meyer, de' de Wein erauschenke wöllt). Komm, Tata Marguerite, rascht emol e we'neg a loß mir de' Charge.

Fanny. Gött et och eppes Gutts beim Kaffi, Suzanne? Ech si ganz gelöschterlech haut.

Suzanne. Dât konnt ech mer denken. Duefir hun ech och fir eng sche' gro'ß Lavallière gesuert; d'Joffer Fanny aß jo fro'h dermat.

Fanny. Hutt dir se selwer gebãk?

Suzanne. Jo, nê, dât hêscht d'Joffer Elly.

Fanny. Dir werd ower hoffentlech gehollef hun, Suzanne?

Elly. Mã nê, ganz a guer nôt; ech hun se des Ke'her eleng gemãcht.

Suzanne. Jo, Joffer Fanny, iech zu E'hren. (Of.)

13. Zên.

De' Vireg, o'hni d'Suzanne.

Fanny. O Mamm, o Kanner, 't wãr mer le'wer, du häß mech nôt eso' gee'hert! Mein âremt Germaine, dann hãl dech alt op dât Iergst gefãßt.

Madam Meyer. Nuje, nuje, Fanny, nôt iwerdriewen!

Germaine. 'T werd schon nôt eso' schlömm sin!

Fanny. Jo, wanns du e Mo hues, dê Lieder verdaut. Ech kann dât nôt vu mengem behãpten.

Elly. Da gin ech der e gudde Rot, Dokter. Loß du dât Lieder einfach stohn, mir ießen deng Dêl scho mat. An iwregens, wann ên an engem gliesernen Haus sôtzt, werft ên nôt mat Steng no dênen âneren.

Germaine. Gut gebrüllt, Löwe! Ech an denger Plätz hätt och eso' gesot.

Elly (geht mat de Glieser vun engem zum âneren). Wann ech gelifft, dir Herrschaften!

Germaine. Merci, Elly!

Elly (beim Fanny). Eso', meng Mod, daß d'ons am Enn nôt nach erdischters!

Germaine. Op d'Wuehl vun onser gudder Tata Marguerite! (Sie sto'ßen un.)

Madam Meyer. Op êr Zukunft, meng le'f Kanner!

Elly. An op d'Gesondhêt vun êrer e'schter Konn!

RIDO.

D'Spriechezömmmer vun engem Dokter. E Schäf
mat Fläschen, Watt, Verbandsgaz a. s. v.; eng
Chaise longue, e Schreiw dösch, Still, e puer
Apparaten.

1. Zën.

d'Fanny, d'Elly.

Fanny (sëtzt vrun sengem Schreiw dösch). Aß et
der Iescht, Elly? Wölls de mech wierklech
elo am Plang loßen, fir Tennis spillen ze gohn?
Dât aß ower nach läng nôt sche' vun dir. Ech
hätt geduecht, du ge'fs me'h Rücksicht op
deng gro'ß Schwester huelen.

Elly (steht mat enger Tennisrakett bei der Chaise
longue). Mä, Fanny, ech bieden dech, sief
dach verstänneg! Du werds hoffentlech nôt
vu mir verlängen, daß ech mech mat dir hei
âspêren, fir op de' e'scht Konn ze laueren.
Ve'er Dêg sin ech schon nôt me'h baußent
d'Dir kommt, me'h läng hâlen ech et nôt aus.

Fanny. Oh, ech sin der och e'weg dankbar derfir.
A bei Gelêenhêt werd ech mech schon er-
kenntlech weisen.

Elly. Dât hoffen ech och, well ömsoß aß der Do'd
an e kascht ên nach d'Liewen. Eng gutt pana-
sche'ert Glace bei Namürs kanns de mer schon
zum Beschte gin, drönnner donken ech et nôt.

Fanny. Dê Wönsch aß nach licht z'erföllen.
Ech hât schon Angscht, du ge'fs me'h he'ch
Usprêch u meng bescheide Bourse stellen. Mâ
o'hni Spâß: muß de dann haut de Mötteg
onbedängt bei der Tennispartie sin? Soll ech
dem Claire nôt le'wer telephone'eren, du wärs
verhönnert an . . .

Elly. Daß de dech nôt önnnerstehs, Fanny! Ech
hu mech schon all de' Dêg op de Mötteg gefrêt.
Jeje, Schwesterchen, mâch nôt gleich e Gesicht
we' siwe Woche Rên; d'Leit lâfe jo fort,
wann se dech eso' gesin. Ech bleiwen dach
keng E'wegkêt eweg. An enger gudder Stonn
sin ech erôm bei der.

Fanny. A wann an dêr Zeit ên un d'Dir könnt?

Elly. Gehs d'emol eng Ke'her selwer opmân. Dât
werd denger E'her dach kên Ofbroch dun.

Fanny. Ech wöll ower nôt mein êgene Portier
spillen. Jidwer Dokter huet e Mêdchen, dât den
Dêngscht an der Dir mecht. Ech brauch dach
nôt hanner dênen âneren zrêckzestohn. Daß
d'Suzanne ower och grad elo huet missen
hêmgohn!

Elly. Mir konnten em dât wahrhafteg nôt ver-
wiehren. Sei Brudder huet jo soß kên, fir him
de Stot ze fe'hren, eso' lâng we' seng Fra an
der Klinik aß.

Fanny. Ech gin dât zo', mä 't aß ower fatal, daß ömmer alles zesumme könnt: d'Suzanne fort, d'Tata mat hirem Rematisssem geplot, an du d'hallef Zeit op der Rull.

Elly. Oh pardon, ech mengen, dé Virwurf hätt ech nôt verdängt. Ech hun dach des Dêg trei bei der ausgehâlen, hu mer während der ganzer Zeit vun denger Installatio'n keng Minutt Ro'h gegonnt, an elo fir de' e'scht frei Stonn, de' ech mer huelen, rêgs de dech op, we' wann dei Glêck um Spill stêng. An ech froe mech fir wât! 'T huet bis haut nach keng lieweg Se'l sech hei gewiesen, da wâr et dach dè gre'ßten Zo'fall, wa grad ên an dèr Weil ke'm, wo' ech fort sin.

Fanny. E sche'nen Tro'scht fir mech! Wann nôm-men den Zo'fall mir Patienten verschâfe soll, kann ech vielleicht nach Woche lâng vergiewens wârden. Mat wivill sche'nen Hoffnungen hun ech meng Praxis ugefâng a we' batter go'f ech enttaischt!

Elly. Mä so, Fanny, wât hâs du der dann eigentlech virgestallt? Hâs du ire gemênt, eso'bâl d'Annonce an der Zeidong stêng: « Doktor Fanny Klên, praktische Frauenärztin », ke'men d'Damme vu weît a brêt hei zesummege'lâf, daß de' lescht Queue bis an d'Stroß mâ ge'wen an de ganzen Autoverke'her öngelêt mißt gin.

Fanny. Mat denge faule Witzen aß mir nôt gehollef.

Elly. Majo, mei le'ft Kand, da so mer, we' ech mech ulêe muß, fir dir ze hellefen! Soll ech mech vielleicht an d'Dir stellen, fir d'Leit erân ze ruffen? Soll ech d'Pescht an d'Kollera an

d'Land wönschen? Oder soll ech et mân we' dê jongen Affekot o'hni Causen, vun dêm d'Leit erziehen, daß en ên Dâg spaze're gângen aß an engem uerge Streit vun e puer Borschten nogekuckt huet. « So' aß et recht, Jongen, » soll en zu hinne gesot hun, « zerschlot dir iech nômmen, da kre'en ech och Arbecht! »

Fanny. Oh ge'h nômmen a loß mech a Ro'h! Wanns de mengers, ech hätt de Kapp haut op deng Dommhête stohn!

Elly. Nun, dann aß et jo besser, ech embête'eren dech nôt weider. 'T gött iwerhâpt och Zeit, daß ech mech ewég mân. Eddi, Schwesterchen, bis derno! Hâl dech monter a spuer dech gesond! (Wöllt fort gohn.)

Fanny (e we'neg barsch). Du kanns d'Hausdir oploßen. Wie wöllt bei mech kommen, werd de Wê och nach eleng an de Wartesall fannen.

Elly. Zu Befehl, Herr Hauptmann! (Of.)

2. Zên.

D'Fanny eleng.

Fanny (geht iergerlech op an of). Ech fânken dach bâl un, de Kurâsch ze verle'ren! Wann dât dê gro'ßen Erfolleg aß, dên ech mer ömmer gedrêmt hât, abe merci dann! Hun ech duefir eso' sche' Studien gemâch, eso' gutt Diplome kritt, war ech duefir während zwê Johr dem berühmten Dr. Bertier vu Pareis seng e'scht Assistentin! Soll allen Ufänger hir Salle d'attente de' e'scht Zeit eso' eidel stohn? Oder aß dât vielleicht nômmen zu Letzeburg d'Lo's vun de jongen Doktoressen, well ons Dammen

hinnen an hiner Konscht nach vill zevill mißtrauesch ge'ntiwer stin? We' et och aß, dat me'ßegt Wården op de' e'scht Patientin dêt mech vergadderen a brängt mech nach aus dem Haißchen. Ech hun eng Flemm, mä eng Flemm, 't aß kengem Mönsch ze son! Am le'fsten hätt ech de ganze Kome'di hei zo'gespårt a gemâcht we' d'Elly. Eng Stonn Tennis an der gudder, fröschter Hierschtloft wår dat bescht Möttel gewiescht, meng Nerven ze kalme'ren. Mä ech ka mer dê Luxus elo nôt erlåben. Wa meng Hoffnung, dê berühmte Souper spende'ren ze können, sech erfölle soll, muß ech meng Sprichstonnen genê anhålen. All Ke'her, wann den Telephon rabbelt, zidderen ech beim Gedanken, d'Germaine oder d'Jeanne ge'we mer hir e'scht Konsultatio'n mellen. ('T klappt.) Ah, endlech! 'T huet ower och lång genug gedauert. Entrez!

3. Zên.

D'Fanny, d'Bäbbchen.

Bäbbchen (streckt de Kapp zur Dir erân). Bonjour! Sin ech och nôt falsch gâng?

Fanny. Wuer wöll der dann hin?

Bäbbchen. Bei d'Joffer Dokter Klên.

Fanny. Dann hutt der iech allerdängs nôt geiert. Ech sin d'Doktesch selwer. Mä kommt dach erân, Joffer, a stellt êr Walliß duer an den Eck. Eso', nu setzt iech emol! Dir werd dach keng Angscht hun?

Bäbbchen. Angscht! Oh nên, nôt de' Bo'hn! D'Suzanne huet mer nach gesot, ir ech fortgânge

sin: « Bääbchen, » huet et gesot, « du brauchst wierklech nôt ze fêrten, 't aß nôt eso' uereg, we's de der et virstells; d'Joffer Klên aß eng ganz le'f Joffer. »

Fanny. Ah, d'Suzanne huet iech heihigeschëckt!
(Fir sech.) De' gutt trei Haut!

Bääbchen. Oh, ech wollt am Ufank neischt dervu wössen. Mä d'Suzanne huet nôt nogeloß mat Fle'wen, bis ech em schle'ßlech versprach hun, bei iech ze kommen. « Je, Bääbchen, » huet et gesot, « sief dach verstänneg! Eso' e gro'ßt Framönsch we's du brauch d'Mamm dach nôt mmer hanner sech ze hun. Du baß dach soß nôt op d'Nues gefall. Huel dei Kurâsch an zwo' Hänn a probe'er we'negstens. Du werds gesin, we' gutt daß de vun der Joffer Klên behandelt göß! »

Fanny. D'Suzanne huet ganz recht! Dir könnt iech ro'heg menger Behandlong uvertrauen. Mä dir mußt mer ower fir d'e'scht versprechen, alles genê ze befollegen, wât ech iech virschreiwen, soß schlön ech le'wer gleich Hand of vun iech.

Bääbchen. Oh, d'Joffer soll sech nôt iwer mech ze bekloen hun. Ech si vu Jongtem u gele'ert gin, op d'Wuert ze follegen. Huet meng Mamm ons Kanner eppes ugestallt, da war et nôt, fir sech lâng ze bedenken, soß gâr la Minn. A wann ech eppes nôt gutt mân, brauch der mer et nômmen ze son. Ech werd mer all Me'h gin, iech zefridden ze stellen.

Fanny. Dât luewen ech mer. Ech gesin, dir hutt gudde Wöll a sidd berêt, iech mengen Uweisongen z'önerwerfen. 'T aß jo och nômmen fir

ért Bescht. Dann äntwert mer elo emol ganz oprichtig op de' puer Froen, de' ech iech stellen. We' ál sidd dir eigentlech?

Bäbbchen. Ere'scht 17 Johr, mä ech sin ower me'h stârk we' muncherênt vun 20. Ech hun dohêm am Bauerewiesen ömmer dichteg matgehollê schaffên. De' schwe'erst Arbecht aß fir mech nômmen e Kannerspill.

Fanny. Wo' fehlt et da soß? Dir könnt mer ro'heg son, we' der iech spiert, o'hni iech ze gene'ren. Ech muß genê Beschêd wössen, wann ech iech richtig behandle soll.

Bäbbchen. Ech . . . ech . . . hun d'Hierz eso' schwe'er. ('T kreischt.)

Fanny (fir sech). Soll dât jongt Kand schon mam Hierz leiden? 'T kuckt mer ower nôt eso' drân. Nun, mir werden dât jo schon erausfannen. (Hârt.) D'Hierz we'h, wöll der son! Duefir brauch der ower nôt ze kreischen, de' Sâch aß nôt eso' schlömm.

Bäbbchen. Jo, d'Suzanne huet dât och gemênt. « Je, Bäbbchen, » huet et gesot, « huel et nôt eso' schwe'er, 't maß dach eng Ke'her fir d'e'scht sin, daß ê vun senger Mamm fort an den Dêngscht geht; 't dauert jo nôt lâng, he'chstens 14 Dêg. Eso'bâl we' meng Schwe'er erôm gesond aß, huelen ech meng Plätz nês selwer ân. »

Fanny (am Op- an Ofgohn). Wât soll dât hêschen? Ech verstin nôt, wât dir domat mengt.

Bäbbchen. Nu ja, d'Suzanne huet gefârt, dir ke'mt bei êrer viller Arbecht dach nôt eso' licht o'hni Mêdchen zuwê. Duefir huet hat mech gefrot,

ob ech et wöllt remplace'ren, bis sei Brudder et entbiehre könnt.

Fanny (fir sech). Oh du le'wer Himmel, dät nennen ech eng Deceptio'n. (Härt.) Fir wät hutt der mer dät nöt gleich gesot?

Bäbbchen. Mä ech hät der Joffer dach kên Hêl doraus gemâcht. Oder wo'fir mengt der dann, daß d'Suzanne mech bei iech geschëckt hätt?

Fanny. 'T aß wo'her . . . ech . . . ech hät dät nöt richtig beduecht.

Bäbbchen. Wann d'Joffer mech ower nöt brauche kann, da gin ech erôm. Ech wöll mech gewöß nöt opdrängen.

Fanny. Nên, nên, dir kommt nach ewell ganz gelêen. Ech si wierklech fro'h, daß d'Suzanne eso' gutt fir mech gesuert huet. Huelte êr Wallið, Bäbbchen, a gitt mat mer an d'Haus. Ech son iech dann, wät der hei ze mân hutt. (Allebe'd of.)

4. Zên.

D'Hause'resch.

Hause'eresch (könnst mat zwê Kierf erân a lust dorömmen). Dät aß mer eng sche' Wirtschaft hei! 'T könnst ên dêne Leit jo hire ganzen Tuttelabutek ewegschlêfen, o'hni daß ên eppes enuecht he'l. D'Hausdir steht weidenâfen op an hei aß och nöt gespârt. Elo sin ech schon an der drötter Kummer a kê Mönch weder bei nach noh. Loß mech meng Kierf emol hier niddersetzen, sie mâ mech derno nach midd genug. 'T re'hert sech nach ömmer neischt, et mengt ê bâl, d'ganzt Haus wâr

ausgestuerwen. Nuje, wann nôt geschwön ê
könnt, wârdén ech alt nach e we'neg. . . .
We' sche'n aß et heibannen, ânescht we' an
der Kummer derniewent. Dât ellent Geröpp,
wât do steht, aß secher fir d'Leit fêrten ze
dun. We' kann nômmen ê verréckt genug sin,
fir eso' eppes opzehâlen! An dann ere'scht all
dât gelungent Geschir! A mengem Liewen hun
ech nach neischt eso' gesin. (Sie setzt sech
op d'Chaise longue.) Ei, we' ên hei eso' flott
op- an ofspréngt! Den Nillesse Jângi hât bâl
grad eso' eng Juppel an der leschter Lotterie
gewonn. A well hie keng Plätz derfir hât, aß
e bei de Fripjê gâng an huet dêm se verkáf
fir 75 Frang. Aß dât nôt en Hêdegeld fir dên
êfâllege Miwel? Jo, jo, de Jângi war och
nach ömmer e Glécksvull!

5. Zên.

D'Hause'resch, d'Fanny.

Fanny. Ah, dir sidd hei erâ kommt, fir op mech
ze wârdén. Nuje, 't huet jo och eigentlech
neischt ze son. Aß d'Zeit iech dann nôt zevill
lâng gin?

Hause'resch. E we'neg schon, mä du hun ech s'alt
gediebelt.

Fanny. A wât fehlt iech da, Frâchen?

Hause'resch. Wât soll ons klenge Leit dann
ânescht fehlen we' d'Mönz. Jo, Joffer oder
Madam, kuckt, ech sin eng ârem geplote
Fra, de' fir de Mann an d'Kanner schaffe muß.
Fre'her aß ên alt nach gutt mam Do durch
de Bösch kommt, mä haut bei dêne schwe'ren
Zeiten

Fanny. D'Zeiten si schwe'er fir jidwerên. Mä huet iech dach Plätz; dir gitt jo midd, eso' lãng do ze stohn.

Hause'esch. Dir hutt Recht, Joffer oder Madam.
(Setzt sech op d'Chaise longue.)

Fanny. Joffer!

Hause'esch. Abe, Joffer, ech si fro'h, emol raschten ze können. De ganzen Dãg op de Bën, ömmer Trãp op an Trãp of, dât wöllt eppes hëschen.

Fanny. We' geht et iech da soß?

Hause'esch. Schlecht genug! Mei Mann huet schon drei Me'nt keng Arbecht me'h, a vun de Kanner aß ere'scht den êlste Jong am Verdëngscht.

Fanny. Nën, eso' war meng Fro nôt gemënt. Ech wollt nömme wössen, we' der iech spiert?

Hause'esch. Deierlech, Joffer, ganz deierlech. Ech hun en Zidderen an de Bën vun dem villen Trãpeklammen; an de Mo ze'ht mech bäl bis no Pareis.

Fanny. Hutt der iech dann nôt iwer den Appetit ze bekloen?

Hause'esch. Oh dach, Joffer, a mei Portemonni nach vill me'h. Wann ech ömmer iesse könnt, eso'bäl we' hien sech mellet

Fanny. Dât soll der ower. Da muß der iech eben force'ren. Nie vill iessen, mä oft.

Hause'esch. An dobei nokucken, daß d'Kanner. Hunger leiden! Nê, Joffer, dât brëngen ech nôt iwer mech. Wann ên all Dãg zu ácht um Dösch sëtzt, hölt de Bro'truecht e'schter of, we' et engem le'f aß. Fir daß d'Kanner sech we'neg-

stens sât z'ieße kre'en, geht eng Mamm nach hei an do gär mam eidle Mo.

Fanny (geht op an of). Hei leit en ierschte Fall vun Anämie vir. De' ârem Fra sche'nt och am he'chste Grad önnerniehr. Nun, de' e'scht Konsultatio'n kann ech scho gratis gin. Dât werd mer och Glëck brëngen! (Bleift vrund der Fra stohn.) Dir sidd och sicher oft midd?

Hause'esch. Ech mengen eso'! Ech spiren munchmol meng Bën nôt me'h, wann ech owes spe't hëmkommen. Mä wât wölls de hun? son d'Leit, an da gin s'engem neischt. Ech kann nôt nöm-men no mir kucken. Wann ech ên Dâg nôt op den Handel gin, dann hu meng Kanner dën âneren Dâg kê Bro't.

Fanny. Wât fir en Handel bedreift der dann? Aß dât och nôt ze schwe'er fir iech?

Hause'esch. Oh nën, ech dro mei ganze Butek an dënen zwé Kierf hei no, an ech packen et gutt. Ech hun vun allem, wât ên an engem Stot brauche kann: Schongschne'er, Nackersknäpp, Toiletteséf, Kämm, Knixen, Stoppkot-tong, Elastik, Sicherheitsspëngelen, Zwir, Fangerhitt. Me'h eng sche'n Auswahl huet sicher kën.

Fanny (fir sech). Elo geht eng Speicherlicht mer op. Ech Eefalt! E gudden Iesel ste'ßt sech alt nöm-men eng Ke'her.

Hause'esch. Ech huelen alles beim Grossist, duefir kann ech et och me'h bëlleg lösen we' de' âner. Daje, Joffer, kâft mer eng Klengegkêt of. Hei dê sche'ne Kamp fir an d'Posch, dê muß iech dach gefâlen.

Fanny. Ech hun dêr schon zwê.

Hause'esch. Oder e Stêck Veilchensêf? Probe'ert emol, we' de' eso' gutt richt. Dât aß eppes ganz Feines! 'T können nômmen eso' Reicher we' dir sech dât lêschten.

Fanny. 'T dêt mer lêd, ech gebrauche scho johrelâng de'selwegt Mark. 'Meng Haut aß doru gewinnt, ech ka mam allerbeschte Wöll keng âner huelen.

Hause'esch. An de Stoppkottong dann? Dir zerreißt dach sicher Strömp we' jidwerên!

Fanny. Mâ ech muß genê d'Fârf vu menge Strömp hun, an de' aß nôt derbei. Ech bedauern, mâ ech gesin neischt, wât ech gebrauche könnt.

Hause'esch. Mâ sot emol, Joffer, sidd dir nôt recht gescheit?! Oder meng der vielleicht, dir könnt de Geck mat enger ârmer Fra mân? Fir d'e'scht loß der mech eng E'wegkêt wârden, dann fro der mech aus we' e Scho'lkand. An zu gudder Lescht wöll der mech nach fortgoh losen, o'hni mer eppes ofzekâfen. Ech hu meng Zeit dach nôt gestuehl!

Fanny. Mâ meng le'f Fra, wann ech ower neischt ne'deg hun!

Hause'esch. Hei an desem Kuerf hun ech nach Orangen a Banânen; oder kann d'Joffer de' nôt ießen?

Fanny. Da gött mer alt a Gottes Namen ve'er Orangen.

Hause'esch. Sie sin eso' se'ß, daß d'Wâser iech am Monn zesummelêft. Eso', wann ech gelifft, Joffer!

Fanny. Wivill mecht dât?

Hause'esch. Ee Frang d'Stäck, dat aß da fir
ve'er Frang. (D'Fanny gött er fönnef Frang.)
Ech hun ower keng Mönz, fir eröm ze gin.
Huet iech dann nach eng derbei.

Fanny. 'T aß scho gutt, dir könnt de Rescht
hålen.

Hause'esch. Oh, villmols merci! Joffer, dir sidd
ganz genti. Daje, avoir bis eng åner Ke'her!
(Of.)

6. Zên.

D'Fanny eleng.

Fanny. Aß dat nôt, fir en Huer op d'Stir ze
kre'en? We' konnt ech nômnen zwêmol eso'
eråfålen? Daß dat och grad mir huet misse
passe'ren! Nun, 't aß nômme gutt, daß kê vun
en allebe'd den Zweck vu menge Froen er-
roden huet. Ech mißt mech soß bis an de
Buedem erå schummen! Må eng drött Ke'her
kritt ower kê mech me'h drun. Vorsicht ist die
Mutter des Porzellanhandels. Ech richten et elo
eso' ån, daß an Zukunft kê me'h eråkomme
kann, den neischt heibanne verluer huet. . . .
Båbbchen!

7. Zên.

D'Fanny, d'Båbbchen.

Båbbchen. Wåt gelifft, Joffer!

Fanny. Dir vergießt jo nôt, d'Dir opmån ze
gohn, eso'bål et geschellt huet?

Båbbchen. Nën, d'Joffer kann sech op mech ver-
loßen.

Fanny. Abe, da paßt elo op! Nömmen de' Damen, de' bei mech komme wöllen, dat hêscht, de' froen: « Aß d'Joffer Dokter do? » oder: « Ech ge'f gier mat der Joffer Dokter schwätzen », loß der an de Wartesall gohn. Jidwer ânere Besuch fe'her der an de Salon a kommt mir et mellen, wa soß kê vun ons heihêm aß. Den Hêscheleit gött der e puer. Su, a wie mat irgend eppes fehl könnt, fierdegt der an der Dir of. Hutt der mech och gutt verstânen?

Bäbbchen. Gewöß, Joffer, ech sin dach nôt vun der Domeneksmillen. Dir könnt êre Kapp a Ro'h lêen; ech werd mer schon alles mierken. (Of.)

3. Zên.

d'Fanny, d'Elly.

Elly. Neischt Neis, Fanny? Ma nê, ech gesin, du sôtz nach ömmer hei, Dribsal op den No'ten ze blosen.

Fanny. Hei, fir wât könns du schon erôm?

Elly. Fir wât? Mä aus dem einfache Grond, well iwerhâpt neischt laß wor. Ech hu mech ere'scht önnerrwê drun erönnert, daß mer de' lescht Woch onsen Tennisjour op Dönschtes verluegt hun. An haut si mer Mëndeg, ergo

Fanny. Jo, jo, mam Kapp geht et un. Oder hâs de vielleicht eng Ursâch gesicht, fir mat gudem Gelömp hei eraus ze kommen?

Elly. Oho, mei Bescht, eso' weit wârte mer hoffentlech nach nôt sin! ('T schellt; d'Elly geht op d'Dir zo'.)

Fanny. Du brauchts dech nôt ze beme'hen, Elly, du baß denger Charge enthuewen. Ech hun elo grad vrun enger Ve'relstonn en neit Médchen engage'ert.

Elly. Sapristi! D'Joffer Dokter hölt sech nach ewell vill eraus. A we' baß de dann eso' huer-teg un de' Höllef kommt?

Fanny. D'Suzanne huet ons eng Remplaçante geschéckt fir de' Zeit, wo' hat dohém bleiwe muß.

Elly. Desto besser! Da wär meng Roll als Portier jo schon ausgespillt, ir ech emol d'E'her hât, sie iwerhâpt unzufänken.

9. Zèn.

De' Vireg, d'Bäbbchen.

Bäbbchen. 'T aß eng Madam do, de' no der Joffer Dokter frêt.

Fanny. Hutt der se an d'Salle d'attente gefo'hert, Bäbbchen?

Bäbbchen. Jo, well sie huet gesot, we' d'Joffer gesot huet, daß sie mißt son.

Fanny. A we' huet se da gesot?

Elly. Öm Gotteswöllen, hält dach op, 't geht mer jo alles am Kapp durchenâner mat èrem Gesots.

Bäbbchen. Maja, sie huet gefrot: Aß d'Joffer Dokter do?

Fanny. Dann aß et gutt. We' geseit de' Madam dann aus?

Bäbbchen. Oh, ganz genê hun ech se nôt bekuckt. Sie aß vu Kapp bis zu Fo'ß blo geklêd, huet brong Schong a giel Händschen un. Hir Aen

si gro, a wann ech mech nôt iren, huet se donkel Hor.

Fanny. Eso' war et nôt gemënt.

Bäbbchen. Wät soll ech der Joffer dann nach me'h son? Ob de' Madam reich aß oder nôt, konnt ech er mam beschte Wöll nôt ofgesin.

Fanny. Dir verstitt mech nôt, Bäbbchen! Ech wollt nömme wössen, ob et eng richtig Damm wär, ob se nôt vielleicht e Kuerf, eng Walliis oder eng gro'ß Köscht bei sech hätt?

Bäbbchen. Oh, de' Madam brängt iech ganz sicher neischt an dêr zömperlecher Posch, de' se an der Hand huet. He'chstens Mone'ten; duefir brauch kê Mönch vill Plätz.

Fanny. 'T aß gutt, Bäbbchen, dir könnt eröm un êr Arbecht gohn. (Bäbbchen of.)

10. Zên.

De' Vireg, o'hni d'Bäbbchen.

Elly. De' e'scht Konn, Fanny, de' e'scht Konn! Ech felicite'ren! ('T fällt dem Fanny öm den Hals an danzt mat em durch d'Kummer.)

Fanny. O Mamm, o Kanner, we's du ê ronderöm weris! Mir aß den Otem ausgâng.

Elly. Dât mecht neischt; dê könnt der schon eröm, fir derno den Honorär vun denger e'schter Konsultatio'n ze fron. Ech sin eso' fro'h we' e Geck, daß du d'Glück hues, dê berühmte Souper ze gin. Am le'fsten wär ech der scho beim Médchen zo' öm den Hals gefall. . . . Mä so emol, Fanny, aß d'Fréd dir vielleicht an d'Glidder geschlon oder kucks de schon an de' äner Woch?

Fanny. Ech wêß nôt, we' et mer op émol zu Mutt aß. D'Hierz klappt mer we' engem Student, dê vru sengem e'schten Exame steht! (D'Elly geht op den Telephon laß.) Wât hêscht dât do, Elly, wât hues de wölles?

Elly. Denge Kolleginnen de' glëcklech Nuwell matzedêlen.

Fanny. Loß emol nach sin, eso' presse'ert dât nôt. Sie lâfe mer dach nôt fort.

Elly. Nê, gewöß nôt! Mä sie können ower vun enger Minutt zur âner an dêmselwegte Fall sin. Duefir hêscht et, keng Zeit verle'ren an hinnen elo zevirkommen. Iwer eng hallef Stonn wâr et vielleicht schon ze spe't. Ech fânken emol beim Jeanne un, d'Germaine gött et dann derno gewuehr. ('T dre'ht um Telephon.) Allo, aß Esch do? . . . Nr. 54, wann ech geliff! . . . Hei aß Dr. Fanny Klên! . . . Bonjour, Jeanne! . . . Nê, d'Elly . . . ech hun d'E'her an d'Plese'er, dech fir e Sonndeg op de Souper z'invite'ren, dên d'Fanny no érem Pareißer Kontrakt spende're muß.

Fanny (lues). Nôt fir e Sonndeg, Elly!

Elly (schwätzt virun). Mä elo grad. . . . Merci, ech wönschen der de'selwegt Chance! Da könne mer op dech ziehlen? . . . Dât aß geroden! . . . Merci, ech werd dem Fanny et , ausrichten. Avoir Jeanne bis e Sonndeg! — Do elo wâr de' Sâch erledegt.

Fanny. Mä Elly, wât hues de nömme geduecht, fir de Souper schon op e Sonndeg festzusetzen? D'Suzanne nôt hei an d'Tata Marguerite wahrscheinlich nach am Bett, we' solle mer dann do en ordentleche Menü zesummekre'en? Eso'

geht et, wann de' kleng Kanner no hirem Käppche fuehren!

Elly. Loß mech nömme gewärden.

Fanny. Du wölls dach hoffentlech nôt Käche spillen, soß mißte mer fir d'e'scht all onse Mo assure're loßen!

Elly. Oho, Fanny, alt e we'neg lues.

Fanny. Aß et dann nôt eso'?

Elly. Nun, d'Kachen wor nach nie meng stârk Seit; mä ech hu mech an desem Ponkt scho bedeitend gebessert.

Fanny. Jo, jo, ech wêß Beschêd. Dên ârme Mann, dên iesse muß, wâts du em virsetz! Wann en nôt e Mo vu Stohl an Eisen huet, hält en et ganz garante'ert keng zwê Me'nt bei dir aus.

Elly. Do iers de dech, an nach ewell schwe'er. Ech werd spe'der schon eng dichteg Hausfrau gin.

Fanny. De' ganz besonnesch gutt am Kache bewandert aß. Ech ka mer de Menü vun der ganzer Woch schon denken. Wann dei Mann möttes hêmkönnt, mâcht dir eng Partie Tennis zesummen. Dât aß dann den Apéritif. Fir Hors-d'oeuvre spills d'em e we'neg Gei vir oder du sêngs eng vun denge Romanzen, je nodêm we' en opgeluegt aß. Als Plat de résistance kritt en eng sche' Kotelett op den Teller gemolt, a fir den Dessert danzt der eng flott Walls em den eidelen Dösch. Da werd dir scho gutt zesumme fuehren.

Elly. Oh we' frech! Nuje, wât soll ech mech nach doriwer ophâlen? Ech dêlen nun êmol d'Lo's

vun alle große Géschter; de' gin ömmer am Liewe verkannt.

Fanny. Mä mir män der Damm dobannen d'Zeit läng. Du kanns dech elo verfußen, Elly.

Elly. Dei Wöll, mei Fridd! Ech gin ower durch d'Salle d'attente. 'T mecht ömmer gutt an der Landschaft, wann e Patient, dên do sötzt ze wärden, nach äner Leit aus dem Konsultatio'nszömmer vum Dokter geseit kommen. Dât aß de' bescht Reklam. (Of.)

11. Zên.

D'Fanny, spe'der d'Joffer.

Fanny. De' kleng Hex! Eso' weit hätt ech emol nôt geduecht; 't huet ower nôt all Onrecht. Eso'bäl an der Städt vun engem Dokter erzieht gött: « Bei dê kann ê kommen, we'ni ê wöllt, 't fündt ên ömmer Leit do », aß seng Renommée gemacht. Da losse mer emol kucken, wât onser e'schter Konn fehlt! ('T mecht d'Dir op.) Wann ech gelifft!

Joffer. Bonjour! Hun ech d'E'her, mat der Joffer Dokter Klên ze schwätzen?

Fanny. Jo, ech sin et selwer. Huelt iech Plätz, Joffer, dir hutt eso'vill vum Sötzen we' vum Stohn!

Joffer. Merci, 't aß zwar nömme fir e puer Minutten; länger dierf ech iech jo nôt ophâlen. Duefir wöll ech mech elo ganz kurz fâßen.

Fanny. Kurz a gutt, eso' aß et recht! Wären se nömmen all vun dêm Prinzip, da ge'f ons Gedold nôt eso' oft op d'Pro'f gesât. Also', wât hu mer dann?

Joffer. Ech komme vun der Société Electrolux d'Erl bnes fron, iech onsen neie Staubsauger virfe'hren ze dierfen.

Fanny (a  opgesprongen, lues). Oh nondika , d t a  jo fir e Schl g ze kre'en! (H rt.) Wüst der, Joffer, ech wöll  rem Haus de' Me'h n t m n.

Joffer. Oh, ech bieten iech, d t a  guer keng Me'h fir ons. Dir braucht n mmen ze son, w t fir en D g iech am gel ensten a ; ons Leit mussen eso' we' eso' des Woch hir an d'Stro  kommen, da geht et an engems. De' Demonstration' n a  selbstverst ndlech gratis an engage'ert iech absolut n t.

Fanny. Ech bedauern, Joffer, ower de' S ch interesse'ert mech guer n t.

Joffer. Oh, Joffer Dokter, do hutt der entschieden Onrecht, erl bt mer et ze son. E Staubsauger gehe'ert haut a jidwer moderne Stot; 't a  eng praktesch Höllef fir d'Hausfra an erspuert vill Arbecht an Ierger. W t wor d t so  eng Opro'h am Haus, wann et geh scht huet botzen. Haut mam Electrolux geht alles we' op d'Rulletten: d'Kummeren brauchen n t me'h ausgeraumt, d'Tappien n t me'h ausgeklappt, d'Ridoen n t me'h erof geholl ze gin. A wivill Zeit a  dodurch gewonnen? E M dchen mecht haut mam Staubsauger an enger Stonn de'selwegt Arbecht we' fre'her an engem halwen D g.

Fanny. Ech w   Besch d, mir hu scho vu ve'er Johr   k ft; en a  ower geschw nn op de Speicher gewandert an e leit haut nach do.

Joffer. Jo, de' ál Modellen waren och nach nôt eso' perfekzione'ert. Dên Apparat, dê mir iech virfe'hre wôllen, aß bis an de' klengst Detaillen fei verschafft an entsprécht allen Ufuerderongen vun der Properte't an der Hygiene.

Fanny. Jo, wann de Stöppts, dên sech am Behälter ugesammelt huet, durch d'Stuckelen erôm an d'Kummer fle't, kann ên nach wuehl vu Properte't an Hygien schwätzen.

Joffer. Pardon, Joffer, dat aß bei desem Modell vollstänneg ausgeschloß. De Säckelchen leit hei an engem Metallzylinder, dên absolut kê Stöppts durchle'ßt. Außerdem aß e mat engem Filtre'erstopp versin, dên all Bakterien opfängt. Wo' wâr eso' e gutt Möttel, d'Loft ze rengen an hir de' schiedleg Mikroben ze huelen, besser ubruecht we' grad bei engem Dokter?

Fanny. Dat Dëngen mecht mer iwregens vill zevill Kome'di. Onsen Noper ge'f sech bedanken, wa mir de Staubsauger grad an dem Moment gebrauche mißten, wo' hie gemütlich do se'tz, de Concert vun der T. S. F. ze lauschten.

Joffer. Do könn der außer Suerg sin! Dê leschten Electrolux aß eso' ágericht, daß en o'hni Ge-deisch fonktione'ert. Dir könnst ro'heg dermat während engem Radioconcert oder Virdrag botzen, o'hni daß iech en To'n, e Wuert verluer geht. Dir könnst en niewent der We' vun engem klenge Kann gebrauchen, o'hni daß et aus dem Schlof erwächt. Loßt et nômmen op eng Pro'f ukommen, da werd der gesin, daß ech nôt iwerdriwen hun.

Fanny. Nê, wierklech, Joffer, 't aß onnötz, daß der nach weider insiste'ert.

Joffer. Mir sin och gär berêt, êren âlen Apparat zu ganz avantageus Konditio'nen op en neien ömzetauschen.

Fanny. 'T dêt mer lêd, Joffer, daß der iech ömsoß derange'ert hutt, mä ech ka mech einstweilen nach nôt entschle'ßen.

Joffer. Dann aß et vielleicht fir eng âner Ke'her. Dir braucht jo nômmen ze telephone'ren oder e Wiertchen un d'Société Electrolux ze schreiben, mir stin ömmer zu Erer Verfügung, fir iech eng Gratis-Demonstratio'n ze mân. Avoir da, Joffer, bis spe'der! (Of.)

Fanny. Avoir, Joffer!

12. Zên.

D'Fanny eleng.

Fanny. Daß ech mengem Ierger endlech Loft mâ kann! Wivill Mol am Dâg werd de' Joffer hir Lektio'n erofschneideren! Den e'schten Ament wor ech eso' be's, daß ech er am le'fsten d'Dir gewiesen hätt. . . . Huet dann alles sech haut ge'nt mech verschwuer? Ee Schläg könnt op dê nâneren. Meng sche'n Hoffnong op de' e'scht Konn gött ömmer nês zerste'ert. A we' stin ech elo vrum Jeanne do? Wât him son? 'T aß zevill iergerlech!

13. Zên.

D'Fanny, d'Elly.

Elly. Dierf ech? . . . We' ierscht, Fanny?! . . . War de Fall wierklech eso' uerg, daß de de' Jammerminn oppesât hues?

Fanny. Loß mech a Ro'h, mir hun ons schwe'er blame'ert!

Elly. Mir? Ech, wölls de sicher son. A we' dat dann? Huet deng Wössenschaft dech am Stëch geloß, wars d'um Enn vun dengem Latein? Mä fir wât hues de deng Encyclopédie médicale nôt zu Rots gezun?

Fanny. Du kanns deng Wieder spueren. De' Joffer wor jo guer nôt fir eng Konsultatio'n bei mech kommt.

Elly. Also' nôt de' e'scht Konn?! Dât aß Schued! Mä da verstin ech ower nôt, we's de dech blame're konns.

Fanny. Jo, du geseis nôt me'h weit we' deng Nues rêcht. Begreifs de dann nôt, a wât fir enger Situatio'n ech mech elo befannen? Mir hun dem Jeanne telephone'ert, hun et scho fir e Sonndeg âgelueden. Wât gött dat elo e Gaudi, wann ech em mein Irtom âgestoh muß! Nën, de' Blamâsch iwerliewen ech nôt!

Elly. Jeje, Fanny, schlo nôt gleich mat eso' große Wieder öm dech. Ech werd de' Sâch schon eröm ârenken, daß absolut kê Schiet op dech fällt. ('T he'ert ên e Krêsch.) Mä wât war dat do? Hues de dê Krêsch nôt gehe'ert?

Fanny. Oh, d'Kanner werde wuehl e we'neg Radau an der Stroß mân.

Elly. Nën, dat aß nôt vun der Stroß kommt.

14. Zën.

De' Vireg, d'Bäbbchen.

Bäbbchen (könnt gelâf). D'Joffer Dokter soll gleich erofkommen, wann ech geliff!

Fanny. Aß eppes geschitt, Bäbbchen? . . . Mä da schwätzt dach!

Bäbbchen. Jo! De' Madam, de' ech vrun enger Ve'erelestonn erâgefo'hert hun, aß an der Trâp gefall a kann nôt me'h op de Fo'ß stohn.

Fanny. Dât âremt Kand! Da muß ech gleich kucke gohn, wât em fehlt. (Of.)

15. Zên.

De' Vireg, o'hni d'Fanny.

Elly. We' aß dât da gâng, Bäbbchen?

Bäbbchen. We' et genê gângen aß, kann ech och nôt son. Ech si grad d'Kellertrâp eropkommt, du he'ren ech op êmol e schwe're Plo'fert an e Krêsch. Ech lâfen huerteg an de Gank, a wât gesin ech? D'Madam leit an der Trâp, hiren Hutt op dêr enger Seit niewent sech, hir Posch op dêr ânerer.

Elly. Ech froe mech, we' et me'glech aß, an onser kamo'dter Trâp ze fâlen?

Bäbbchen. Dât aß dach kê Wonner! Wann ên op eso' he'ge Gigestiller dorômmer spaze'ert, kann ên d'Gleichgewicht nôt behâlen. Meng Mamm huet ômmer gesot: « De' neimo'desch Schong, de' d'Fraleit haut dron, si grad gutt, fir daß se Hals a Bêen dra briechen. Wa je ênt vun iech op eso' Stelze könnt, hân ech em d'Talleken vun de Schong erof. » Mä elo muß ech gohn, d'Joffer Dokter brauch meng Höllef vleicht. (Of.)

16. Zën.

D'Elly, spe'der d'Fanny.

Elly. 'T aß kën Onglëck eso' gro'ß, 't aß ömmer e Glëck derbei. Wann de' Malchance der Joffer an der Stroß oder dohëm passe'ert wär, hätt Fanny se ganz sicher nôt ze behandle kritt. An da sët et nach eppes vun engem Pechvull. (D'Fanny könnt.) Da wärs de elo dach durch en Zo'fall un deng e'scht Konn kommt!

Fanny (fänkt un, alles erbei ze sichen: Kampf, Verbandswatt a. s. w.). Jo, en onglëcklechen Zo'fall fir d'ärem Joffer.

Elly. Wät aß er dann eigentlech geschitt?

Fanny. Sie huet en Träplënk verfehlt an aß dobei eso' onglëcklech gefall, daß se de Fo'ß verstaucht huet. Dën aß gleich dêrmoßen ugeschwollen, daß ech d'Strömp hu missen opschneiden, fir derno kucken ze können.

Elly. Dät kann eng lãngwiereg Geschicht gin.

Fanny. Oh, menger Usicht no dauert et ömmer 2—3 Wochen, ir se hire Fo'ß eröm richtig gebrauche kann. Du muß gleich telephone'ren, fir en Auto erbei ze kre'en.

Elly. Fiehrs du mat der Joffer?

Fanny. Jo, ech kann dät äremt Kand nôt eleng hëm goh loßen; 't huet mech och gefrot, ob ech sei Fo'ß soigne're wöllt, bis en eröm ganz hël aß.

Elly. Da wär deng E'her jo elo gerett, Fanny, an du brauchts deng Invitatio'nen nôt rëckgãngig ze mân.

Fanny (nach an der Dir). Daß de dem Jeanne
ower nôt sês, we' ech u meng e'scht Kon-
sultatio'n kommt sin.

Elly. Se' außer Suerg! Ech beruffe mech op de
Secret professionnel. (D'Fanny of; d'Elly hölt
den Telephonshörer an d'Hand.) Jo, jo, eso'
geht et an der Welt: Dêm engen sein Do'd,
dêm âneren sei Bro't!

